

Radost ubogih.

Zima je bila. Tisto leto se je izkazala posebno radodarno s svojimi nadlogami. Dannadan je sulo z neba; kadar je pa le malo ponehalo, se je oglasila burja, žvižgala okrog hiš in delala zamete. Ljudje so tarnali in vzdihovali, kajti večinoma še niso bili pripravljene na zimo. Imeli so zunaj še steljo, drva — in kdo bo sedel rad v takem mrazu pri nezakurjeni peči!

Tudi Brlogarjevimi je slaba pela. Imeli so sicer navado, pripraviti vse o pravem času; a kadar ni mogoče, ne more tudi tisti, ki hoče.

Brlogarjevi so imeli svojo kočo pod strmim bregom kraj vasi. Stara, lesena hiša je pomnila že kdove koliko rodov; vendar je še za silo kljubovala nezgodam. Kajpak ni bilo kaj prijetno v njej, kadar je razsajala burja. Pokalo je na gosto, kot bi bila zunaj vojska, in pri razpokah je celo pihalo noter. Jeseni so Brlogarjevi zamašili vsa nevarna mesta z mahom, a se je kmalu posušil in odpadel. Tudi streha ni bila prav v redu. Veter je nanesel na več mestih v podstrešje snega, in Brlogarjevi so se bali, da bodo pod streho mokri . . .

Mislil bi morda kdo, da je bilo vzrok temu slabo gospodarstvo. Toda je bila druga.

Brlogarjevi so bili revni, da so imeli komaj za vsakdanje potrebe. Oče je hodil v graščino delat kot dninar; plača njegova je bila pičla, da je komaj preživljal svojo, ne sicer veliko družino. Uvidel je pa kmalu, da tako ne more dalje. Potrebe so bile vedno večje, denarja pa vedno enako — namreč nič, ker je šlo vse sproti. Zato se je odpravil neke spomladi na pot za delom — v daljno Ameriko. Upal je, da si s tem opomore in sčasoma popravi tudi svoj dom. S težkim srcem se je odpravljaj od doma, kjer je zapuščal štiri, za delo nezmožne ljudi: svojo mater, ženo in dva otroka. V Ameriko je prišel — a ni mogel najti takoj dela. Doma so pa že komaj čakali, da jim kaj pošlje — a prišlo je samo tolažilno pismo, drugo za drugim.

Približala se je jesen in zima, in kmalu je zapadel sneg. Brlogarjevi niso bili nič pripravljeni nanj. Zlasti jih je skrbelo za drva. Na noben način jih ni bilo mogoče dobiti.

Kdor je kaj imel, je porabil zase, še prodati ni hotel nihče. Mraz je pritiskal vednobolj, Brlogarjevi so pa žgali zadnja polenca. Sekali so okrog hiše grmovje in razdrli vse plote, da bi bilo za največjo silo. Nazadnje pa zbolí še mati, in družini je stala pred durmi najhujša beda.

Polagoma je sneg malo skopnel, in dobili so spet upanje, da se jim obrne na boljše. Devetletni Tonček in štiriletna Ivanka sta večkrat poslušala svojo mater in babico, kako sta tožili o bridkih dneh. Ivanka seveda še ni razumela, kaj je to: Tonček pa je bil že toliko pri razumu, da je spoznal bedno stanje, v katerem so živeli.

Nekega dne prime Tonček svojo sestrico Ivanko za roko in ji veli, naj gre z njim. Bil je lep, solnčen dan in šla sta v gozd. Tam je ležalo dosti suhljadi, pa sta jo začela pobirati. Ivanka sicer ni dosti naredila, bila je Tončku le za družčino. Zeblo ju je tudi hudo v roke; vendar sta nabrala toliko, da je Tonček komaj nesel pod pazduho. Z drugo roko je pa moral voditi malo Ivanko.

Kako so se razveselili mati, ko so zagledali pred hišo svoja otroka, ki sta nesla drv! Dosti ni bilo sicer tisto, a bili so jih veseli bolj kot cele skladavnice! Saj so bile nabrane iz čiste, otroške ljubezni do matere!

Radost je pošinila zopet po dolgem času v materino srce. Kanila je materi solza veselja in zahvale na lice, ker ji je dal Bog tako dobra otroka.

Kmalu je sneg res popolnoma skopnel, in družina je dobila v graščini drv, da se ji ni bilo treba več bati zime.

Slavko Slavič.

